

skal endnu gjøre opmærksom paa, at der i denne er indbefattet et Beløb af 624 Rd. 82 s., der egentligt strengt taget skulde sondres i to, da det angaaer deels Deputater og deels Procent-udgifter, med Hensyn til hvilke Thinget har fulgt en forskjellig Vej; men da det havde sin Banffelighed at faae disse Smaasummer udsondrede, har man meent at maatte indstille det hele Beløb. Det samme, som er ytret om Nr. 13, gjælder ogsaa om Nr. 14; det er en Berigtigelse af Revisionens Indstilling og angaaer 2 Besparelser, som ikke ere indbefattede i Revisionens Indstilling. Den hele Post vedrører forskjellige Udgifter med Hensyn til Grønland, som kunne trænge til nærmere Betragtning, men ved forskjellige Omkostninger under Finantsloven og i Statsregnskabet er denne hele Sag bleven saa indviklet, at det vil være vanskeligt at udsondre dem paa den rette Maade, og derfor har man meent at maatte følge Revisionens Indstilling, med Tilleg af de 2 Besparelser, som Revisionen har overseet. Den 16de Antegnelse vedrører Kassebeholdningen, hvilken Kassebeholdning af den grønlandske Handel er gjort frugtbringende i Obligationer; Revisionen har ved sin Betegnelse udtrykt, at man ikke kan have videre derimod, men at det dog var Noget, som ikke saa ganske var i sin Orden, hvorfor den har brugt Udtrykket „kan passere“; Udvalget har imidlertid meent, at det er en rigtig Fremgangsmaade, der er anvendt af Bestyrelsen, og har derfor foreslaaet, at Udtrykket „kan passere“ forandres til „passerer“.

Andræ: Ved at begjære særlig Afstemning over en Række af Punkter, henhørende under det nu forhandlede Affnit, blev jeg ledet af en Betragtning, som idetmindste for mit Vedkommende er afgjørende. Jeg er ikke sikker paa, at jeg ved den nærmere Udvikling vil kunne erhverve mig Thingets Tilslutning, men jeg skylder dog idetmindste mig selv at gjøre et Forsøg derpaa. Jeg antager nemlig, at man ved de her foretagne Indstillinger gaaer ud over den grundlovmæssige Besøttelse, som er hjemlet Rigsdagen, og jeg tør maaskee troe, at det tildeels ligger i, at man har overseet denne Sag, at man ikke er bleven opmærksom paa,

hvad der her egentlig var Gjenstand for Forhandling. Forsaavidt vil det have sin Betydning, at Sagen bliver fremkaldt til nærmere Drøftelse. Jeg maa tillade mig at gaae noget tilbage i Tiden, for at kunne stille det omhandlede Punkt i dets rette Lys. Det vil erindres, at da der i sin Tid var Tale om en Indskrænkning af Grundloven for Kongerigets særlige Anliggender, blev der i en egen Paragraph af den dertil sigtende Lovbestemmelse forsøgt paa at opregne de Gjenstande, som for Eftertiden skulde henhøre til de særlige Anliggender, og det er vist meget beklageligt, at der med Hensyn til denne Afgjørelse ikke var efter Forholdenes Bessaffenhed fuldkommen tilstrækkelig Anledning til med en alvorlig Prøvelse at gennemgaae hele Detaillen. Der kom til at staae, at Coloniernes indre Anliggender skulde vedblive at være en særlig Lovgivningsgjenstand. Dette Forhold fremkaldte strax, da senere Fællesforfatningen var gennemført, stor Betænkelighed hos Regjeringen. Det var nemlig udenfor al Tvivl, at saavel det vestindiske Budget som det grønlandske Handels Budget vare Fællesanliggender, at Overskuddet eller om man vil Underbalancen paa det vestindiske Budget var at betragte som en Monarchiet vedrørende Sag, og at ligeledes Overskuddet af den grønlandske Handel aldeles utvivlsomt, da den fra umindelig Tid havde staaet opført paa Statens fælles Activer, var en Monarchiet vedrørende Sag. Nu vidste man ikke, hvorledes man skulde foretage en tilsvarende Sondring, der kunde give Kongeriget, hvad Kongerigets Ret var; thi nu var denne Paragraph med den nu betegnede Afgjørelse af de særlige Anliggender endelig emaneret som gjældende Forfatningslov; der var en grundlovmæssig Ret for Kongeriget til, naaet de Banffeligheder, det ved Gjennemførelsen har, at fastholde, at hvad der var indre Anliggender for Colonierne, skulde vedblive hos Rigsdagen. Man var derfor udsat for store Banffeligheder ved at faae Forholdet ordnet paa en nogensinde henfigtsvarende Maade. For den Første var det ingenlunde klart, hvad der kunde siges at være indre Anliggender. Det Rimeligste var at gaae frem efter de samme Normer, som for Kongeriget vare brugte, for at skjelne imellem,